

STUDENTEN WEEKBLAD

REDACTEUREN:

G. NAEFF, E. J. GRATAMA SZN., B. D. H. TELLEGEN,
MEI. E. G. F. W. VAES, G. J. DE GLEE, W. H. MUNNICH.

FAST MEDEWERKER VOOR DE RUBRIEK MUZIEK: C. C. J. DE L'ESPINASSE.
ORGAAN VAN DE CENTRALE COMMISSIE VOOR STUDIEBELANGEN.

19e JAARGANG.
No. 25.

DONDERDAG
10 MEI 1917.

DIT BLAD VERSCHIJNT DONDERDAGS, BEHALVE IN DE VACANTIËN. DE ABONNEMENTSPRIJS IS f 4,—, BIJ VOORUITBETALING f 3,50 PER JAAR. DE JAARGANG LOOPT VAN 1 OCTOBER TOT 30 SEPTEMBER. DE PRIJS DER ADVERTENTIËN IS 12½ CTS. PER REGEL.

TECHNISCHE BOEK-
HANDEL EN DRUKKERIJ
J. WALTMAN JR., DELFT

INZENDINGEN TE BEZORGEN VOOR
MAANDAGMIDDAG 4 UUR AAN HET
REDACTIE-ADRES: KOORNMARKT 62

Inhoud.

Delftsch Studenten-Corps.

De Corpsvergadering van 2 Mei 1917, door W. H. M.

Vereenigingsleven.

Romain Rolland. Lezing, J. M. F. Romein, door R. A. W. M.

Gedachten en Gedichten.

Scherven, door Louis Petitor.

Mei in Ruurlo, door Willem Perk-van Lith.

Ingezonden.

Aan „het Redaktietje" groot, door A. M. Knottnerus.

Apologie.

Studiebelangen.

Schrijven Centrale Commissie.

DELFTSCH STUDENTENCORPS.

De Corpsvergadering van 2 Mei 1917.

Het lijkt mij juist hier een kleine bespreking te houden van de Corpsvergadering van 2 Mei 1917 en de resultaten aldaar verkregen.

In de vorige maand werden ons de plannen voor het a.s. Lustrum toegestuurd, die bij de Feestcommissie waren ingekomen. Deze waren voorzien van een zéér kleine toelichting van de zijde van genoemde commissie. Daar alle onderwerpen ongunstig geadviseerd werden, stuurde de commissie in verband met deze omstandigheid zelf twee plannen in:

a. Het plan van het Landjuweel, dat met actie naar buiten.

b. Het plan van de Corpsverenigingen, dat der interne viering.

Hieraan werd nog toegevoegd een begroting voor beide plannen die, zooals later bleek, door de commissie zelf niet betrouwbaar werd geoordeeld. Tevens werd een voorstel gedaan tot voorloopig uitstel van de beslissing.

Ziehier ongeveer wat wij wisten toen wij ter Corpsvergadering toegen.

Wat de vergadering zelf betreft is het jammer dat relatief zoo weinig mensen (± 100) aanwezig waren, juist waar zoo uitermate belangrijke punten als de richting waarin het a.s. Lustrum geleid zal worden, op het programma stonden. In 't bijzonder bedoel ik hier de afwezigheid van het derde jaar. Men had toch mogen verwachten dat zij, die het Lustrum voor een zeer aanzienlijk deel zullen leiden en dragen, door hun functies in de vereenigingen en commissies daartoe geroepen, eenige belangstelling zouden toonen in de wording van dit feest. Verder zou het van zeer veel belang te achten zijn, wanneer de datum van de Corpsvergadering zóó gekozen wordt, dat geen andere lezingen of vergaderingen het aantal aanwezigen kan verkleinen.

Maar waar wij dus stonden met een zeer klein aantal mensen, waarvan velen ongelicht en de anderen zeker niet voldoende ingelicht waren, ondanks de ter lezing gelegde plannen, daar heeft het mij verwonderd, dat de Senaat gemeend heeft de vergadering te moeten leiden op de wijze, zooals zij dit gedaan heeft.

Als mijn hoofdbezwaar tegen deze leiding wil ik de onvastheid, gehaastheid en daaruit voortvloeiende oppervlakkigheid aanvoeren, waarmee de onderwerpen werden

afgedaan. Het maakte den indruk of een der Senatoren nog den trein moest halen of dat de vergadering voor donker moest worden beëindigd. In dat geval zijn zij waarschijnlijk wel geslaagd, want het mocht gelukken alles in ongeveer drie kwartier af te handelen. In 't geheel werd zeer weinig tijd tot overleg gelaten en werd van Senaatszijde een zeer duidelijke pressie tot stemmen uitgeoefend.

Toen in de vergadering de wensch werd geuit dat de Feestcommissie bij ieder onderwerp een meer uitgebreide toelichting zou geven, werd dit geweigerd. Deze houding was mijns inziens ten eenenmale onjuist. Zeker, er konden vragen gesteld worden, maar was het niet veel rationeeler geweest en zou het de Corpsleden niet een veel beteren kijk op de plannen gegeven hebben, wanneer de commissie eerst in 't begin van de vergadering een overzicht van de gegeven onderwerpen had gegeven met meer en geargumenteerde motieven tot verwerping of aanneming van deze plannen. Ware niet een toelichting van deze commissie, die onderling deze plannen geheel had onderzocht, de voor- en nadeelen ruimschoots had overwogen, beter geweest als die gelegenheid tot vragen stellen?

Had desnoods niet een aparte vergadering kunnen voorafgegaan, waarin de commissie een en ander had kunnen duidelijk maken?

Wat het voorstel tot uitstel van beslissing geldt, werd dit afgestemd onder een anderen vorm n.l.: Zal de commissie twee plannen uitwerken of één? De uitslag van deze stemming werd ten zeerste beïnvloed door de daaraan direct voorafgaande rede, waarin de mogelijkheid tot 't uitwerken van 2 plannen boven de krachten der commissie werd gerekend. Is dit echter niet geheel een quaestie, die de commissie zelf beoordeelen moet? Waar zij er zich zelf toe in staat acht en haar energie niet verspild acht, daar lijkt het mij onjuist van de Corpsvergadering om hier nog te willen oordeelen. Iets anders is of er uitstel verleend zal worden. Werd deze niet verleend, dan kon eventueel nog tot stemming worden overgegaan: welke der 2 plannen. Indien dan ook het voorstel niet anders ware ingekleed, maar gestemd was over uitstel of niet, dan zou de stemming geloof ik wel anders zijn afgelopen.

Ten slotte nog het voorstel om de definitieve beslissing nog een week, een paar dagen tenminste uit te stellen, opdat alles nog eens onderling overlegd kon worden en niet in den blinde gestemd zou worden door menschen, wier oordeel hunzelf nog niet geheel duidelijk is. Ware hiervoor wetswijziging noodig, doordat de wet een termijn van beslissing voorschrijft, waarom is dan voor de Corpsvergadering het einde dier termijn gekozen of waarom werd dan tenminste niet reeds vooruit een vergadering belegd. Hierover had ik het reeds bij de toelichting der Feestcommissie. Verder hadden dan toch ook voor die wetswijziging nog stappen kunnen worden gedaan.

Ik geloof dat in genoemde punten Senaat en Feestcommissie vergissingen hebben begaan, en mocht de toekomst dan ook uitwijzen dat het genomen besluit het juiste is, dan kunnen we gerust zeggen, dat dit meer geluk dan wijsheid is.

W. H. M.

VEREENIGINGSLEVEN.

Romain Rolland.

LEZING van Woensdag 25 April door J. M. F. Romein.

Lang is het geleden, dat „Etische" een spreker hoorde uit eigen ledenkring; lang ook is het geleden dat wij een

der professoren in ons midden zagen. Deze twee feiten kenschetste de bijeenkomst van Woensdag als een bijzondere.

In een korte inleiding wees spreker op het genoeg dat het hem was als oud-bestuurder nog een deel van zijn krachten aan de vereeniging te blijven wijden.

Daarna zette Spr. zijn lezing in met een aanhaling van het prachtige ex-voto van de „Jean Cristophe”: „Aux âmes libres, de toutes les nations, qui souffrent, qui luttent et qui vaincront”. Deze enkele zin houdt in een goed deel van de karakteristiek van den mensch Rolland.

Alvorens meer speciaal tot dezen kunstenaar en zijn werk over te gaan, is het noodig eenige algemeene beschouwingen te doen voorafgaan over den tijd waarin R. R. geboren werd. Immers, niet alleen oefent ieder individu invloed uit op zijne omgeving, maar ook oefent deze omgeving invloed uit op het individu; dit is een wisselwerking, waaraan niet te ontkomen valt.

De generatie, waarvan R. R. deel uit maakt, staat op het keerpunt van twee tijden.

Eenerzijds hebben we de 19e eeuw; eeuw van materialistisch denken en voelen. Het 18e eeuwsch rationalisme immers had den mensch ontnomen het rustig vertrouwen in den wereldgang en de ongeziene dingen, om hen op te dringen een algeheele Negatie, gebaseerd op een zeer gespitste en koel-heldere logica. Als natuurlijk gevolg hiervan kregen we een generatie, die de zeer positieve godheid van het materialisme op den troon plaatste.

Maar toen kwam daar een bewustzijns ontwaken, dat deze materialistische wereldbeschouwing in haar wezen en leugen was. We krijgen een keerpunt. Dit bracht met zich: twijfel, leegte, angst, zoeken. We zien onverbetterlijke idealisten, die hun ideaal niet weten te formuleeren; religieuze zielen, zonder geloof; teleurgestelden, die toch een sterk verlangen naar daad in zich voelen. De Dreyfus-zaak geeft hen gelegenheid om van hun liefde tot waarheid en gerechtigheid te getuigen. Ze werpen zich in het gewoel; ze gaan over tot de daad. De Daad brengt genezing van hun ziekelijk intellectualisme. Na een koortsige strijd komt het uur der overwinning, maar met haar de ontgoocheling. De lichtende, stralende gerechtigheid verwordt tot een leuze in de politiek. Wat blijft er na zoo'n overwinning, die bijna gelijk staat met een moreele nederlaag, nog over voor een generatie, bevangen door heldenmoed en geloof?

De religie der wetenschap heeft uitgediend, het kinderlijk geloof in een voorzienigheid is weg. Zij zoeken hun toevlucht in de Kunst. Eerst bij Wagner dan bij Tolstoj.

Zoo ontwikkelt zich langzaam een nieuwe periode; een, van een blijmoedig en zeker vertrouwen in de toekomst. Heel treffend is deze overgang getypeerd in de voorrede van R. R. op „Theatre du peuple”; „... A des troupes fatiguées des troupes fraîches succèdent. Parfois, la vie semble suspendue, autour du camp assoupi, l'ennemi rôde. Et c'est justement l'heure où, dans l'aube qui point, les clairons sonnent la diane. Nous sommes, je crois, à une heure semblable. Notre peuple se reveille...”

Wanneer Jean Cristophe na een lange afwezigheid te Parijs terugkeert, ontdekt hij, dat een verjongd Frankrijk is opgestaan, vol levenskracht, vol vertrouwen in de toekomst. Zoo eindigt deze tragedie eener generatie in een vreugdevolle hymne.

In het kleine provincie stadje Clamecy werd Romain Rolland 29 Januari 1866 geboren. Hij bezocht daar de lagere school, voorts het Lyceum Louis Le Grand in Parijs; ten slotte de „Ecole Normale” (eerst litteratuur en filosofie, daarna over na geschiedkundige faculteit). Tot 1910 muziek-leeraar, dan gaat hij zich geheel wijden aan zijn levenswerk, de „Jean Cristophe”.

Belangrijke momenten in en factoren uit het leven van R. R., die Spr. behandelde, waren: zijn vriendschap met Paul Claudel, dateerend uit zijn Lyceum-periode; de invloed die hij onderging van de prae-socratische filosofen en Spinoza; van Tolstoj, van Malwida von Meijßenbug; zijn liefde voor Beethoven.

De invloed van de filosofen doet zich vooral gelden in de jaren '83 tot '88. Moeilijke jaren waren dit, jaren van zoeken naar een zekerheid, waarop hij zijn leven kon grondvesten. Hij zoekt haar bij Empedocles; bij Spinoza; bij de Boeddhistische Mystiek; bij zich zelf. Eindelijk vindt hij haar; in '88 schrijft hij een soort wijsgeerige geloofsbelijdenis: „Credo quia verum” (Ik geloof omdat het waar is). Na vijf zware jaren kan hij zeggen: „Maintenant j'ai touché ma certitude. Le terrain est solide sous mes pas. Marchons et créons”. Hoe weinigen is het gegeven, een dusdanige uitspraak! Velen moeten het halverwege opgeven en te velen beginnen er nooit aan. Hiertegenover staan zij, die hun leven vergèten te leven, door niets anders te doen dan zoeken.

De grondgedachte van R. R.'s belijdenis is pan-theïstisch. Iets nieuws voor zijn tijd is, dat hij het goed recht verdedigt van de gedachte-erotie naast dat van de intellectuele gedachte: „Je crois parce que je crois, il ny faut pas tant de raison”.

Naast deze filosofische ondergaat R. R. een geheel andere invloed, die van Tolstoj. Deze concentreert zich in zijn beschouwing van de Kunst.

In de oogen van Tolstoj is in de tegenwoordige kunst alles vals en onwaar; een corrupte uiting van een decadente beschaving. „Terug tot het volk” is zijn leuze. Afkeer van de verfijndheden van een decadente litteratuur, liefde tot het Leven, eerbied voor de absolute waarheid, dit alles maakte R. R. een volgeling van Tolstoj. Zijn werk „Wat is Kunst” echter bracht een pijnlijk dualisme in R. R. te weeg en deed hem een oogenblik twifelen, maar ook slechts één oogenblik; „J'aimais profondément, je n'ai jamais cessé d'aimer Tolstoj.”

In Ludwig van Beethoven vond R. R., meer dan in eenige andere 19e eeuwse persoonlijkheid, die grootheid van ziel terug, die ook hem zelf tot een held maakt. Deze openbaart zich b.v. in de wijze, waarop R. R. een der schrijnendste conflicten, het Waarheid-liefde conflict, voelt en overwint door de kracht van bijzondere menschheid.

Moet terwille van de waarheid de liefde worden gewond, of moet de waarheid verbloemd terwille van de Liefde? „Nous avons tous connu ces tragiques débats. Qui dira ce que Tolstoj a souffert du continuel désaccord entre ses yeux impitoyables qui voyaient l'horreur de la réalité et de son coeur passionné, qui continuait d'attendre et d'affirmer l'amour?”

Dit conflict wordt misschien niet opgelost, maar wel overwonnen door: de geesteskracht... Souffre, meurs, mais sois ce que tu dois être: un homme.”

Het zou te ver voeren op alle punten, die Spr. behandelde in te gaan. Laat ik mij beperken door te constateeren dat nog zeer vele mooie gedachten geopenbaard werden uit de „Jean Cristophe”, en tot de conclusie, die Spr. wilde trekken uit zijn Romain Rolland studie:

„Geen leerstelling, een levenshouding een houding tegenover het Noodlot. Als levenshouding houdt Romain Rolland ons voor dat krachtig optimisme, dat we ook bij Beethoven kunnen vinden. „Durch Leiden Freude is de groote Beethoven-gedachte, die het krachtigst tot uiting komt in zijn 9e Symphonie, die eindigt in een „Hymne aan de Vreugde.”

Wij zijn gelukkig bevrijdt van de algeheele neurasthenie-crisis, die als een pestadem over Europa is gegaan. Wij willen niet meer het doodsverlangen, de drang naar sterven; wij willen het levensbegeeren, den levensdrang. Wij willen ons niet laten leiden door de zwakken, die van te voren reeds beven bij de gedachte aan noodlots-hand en gebogen den slag afwachten; neen, de sterken zullen onze leiders zijn.”

R. A. W. M.

GEDACHTEN EN GEDICHTEN.

Scherven.

I.

Door 't open venster zwoelde de zomerlucht binnen, zwaar met zich drijvend, de weezoete geur van muurbloemen voor 't raam. 't Grindpad strepte tintelendgeel langs 't huis weg naar de vijver, die koel-loom neerdrakte in de zonblakende gazons. Daarachter de rechtrijzende dennen met voor zich op de glooing van 't gras naar 't water, 't kluitje eenden, als eene witte vlek, onbeweegelijk. De heuvel strekte zich strak, hoog boven dit alles uit, een ein-de-looze diepte van doorzichtig blauw, met in zich opnemend, één witwazig wolkje, dat was als een heel mooie gedachte, levend in zichzelf, los van alles wat men werkelijkheid noemt.

De ouwe groote linde, voor 't huis, gaf een sappige schaduw-vlek op 't gras, waar een meerl in voorttripte, plots onbeweegelijk, even wippend met de staart, een kortdriftige pik, nog één, en dan op een holletje weer verder...

Er werd piano gespeeld, een eenvoudig studie-melodietje soms hokkend, één, twee, driekeer struikelend dan een poosje zonder fouten. Toch klonk 't prettig en 't was of de heele lucht vol was van muziek, van muziek die je niet hoort maar voelt en ziet, die je ziet in de bloemen, in de boomen, de wijde, wijde hemel, in de trotsche zon en die je voelt in je zelf, heel diep ergens in je borst, misschien...

Dan voel je dat, wat je niet meer zeggen kunt, en al 't slechte en nare, 't wreed droeve valt van je af, wegschrimpelend voor die jubelende zomerzon.

Dan voel je je, zoo'n ouwe linde met zoo'n dikke stam en wortels voor houvast en een paar takken die hoog de lucht in reiken en die zegt: laat maar stormen en sneeuwen op zijn tijd, maar nu voel ik de zon weer in mijn kruin, en ik sta nog stéeds met mijn wortels in de zonnige aarde".

"Oh zon ik wil in U gelukkig wezen
Een diep gelukkig menschenkind" —

II.

Nog een scherf, maar van heel
ruw aardewerk!

Hoe lang hij over die brugleuning gehangen had wist ie niet meer, maar plotseling doesde 't tot hem door, dat hij nog op straat was. Waar waren de anderen nu! Met trage oogen kwam de herinnering schoksgewijs, soms even teruglopend. Och ja Centraal — — American bar — — Karseboom. Oh ja weer American bar en dan — — — da's waar Palace — en toen gevochten en toen? — — — waar zitten de anderen nu — — waar motten we nu naar toe, weer naar 't Bartje. Natuurlijk! — dan maar weer naar 't Bartje. — — —

Maar, maar da's dicht, da's natuurlijk gesloten — — Oh God die maag, net of er een vuist in drukt. — — Waar gaan we nu naar toe — oh ja naar 't Bartje — — — nee niet naar 't Bartje, want dat is dicht, want dat is dicht en hij zei 't wel viermaal hard op, — want dat is dicht. — —

Hoe laat zou 't zijn — —

En meteen met 't idee tijd, drong het plotseling tot hem door, dat hij naar de trein moest. Dat schudde hem wakker. Hij grabbelde zijn horloge voor den dag.

Ooooooh — Ooooooh nog tijd zat, nog zeven minuten.

Hé meneer, nog zeven minuten — — — zeg boer kan je me niet antwoorden — hé hoor je me niet, vlerk. — — — jij dan meneer, nog zeven minuten, — — — ook al zoo'n model — — — kan me toch niks scheelen hoor, ik heb nog zeven minuten. — — —

Hij liep nu op de stationsweg. Midden op de straat haalde hem een groepje jongelui in, hun voetstappen kletterden op 't asphalt en de tikken van stok ketste er onregelmatig door heen.

Hé zeg daar heb j'm eindelijk, waar ben je toch gebleven, voortmaken kerel, 't is bijna tijd.

Twee namen hem tusschen zich in en hij moest meelopen, schokschuivend, de jas open wijd uit fladderend.

"Oh mijn maag zeg — pas op, jullie zijn gek, nog zeven minuten, laat me los ik wil alleen lopen —".

"Vooruit joh, we hebben geen tijd voor die flauwe kul. Laat me los, ze zouwe denken dat ik dronken ben, verdomme laat me los, ik ben geen kind — — —".

En als een hoek tusschen de twee menschen inhangend, de jas achter sleepend, en de beenen gestrekt vooruit, liet hij z'n voeten glijschuren over den grond.

"Hou nu op zeg of we laten je kalm stikken hoor!"

"Alleen lopen zeg ik, ik-ik verdom 't langer, we hebben nog zeven minuten".

"Laat maar zeg, hij komt wel, we zijn er zoowat".

Dan plots liep hij weer vrij over 't hel-verlichte stationsplein.

"Hé chauffeur nog zeven minuten hé?"

"Oh meneer, de heele nacht als je wilt, hoor".

"Zie je dat is een lollige druif, chauffeur je bent de eenigste goeie kerel die ik van avond ontmoet heb. Chauffeur geef me 'n hand. Zeg rij je me in zeven minuten naar Delft, want ik heb nog zeven minuten moet je weten. Nu chauffeur dat meen ik nou, je bent een lollige kerel. Je krijgt een maffie van me hoor, want meer heb ik niet — — —".

Doch hij werd beetgepakt, de open waaiende tochtdeuren door geduwd, de hal door, 't hekje — — pats daar had hij zich beet, een ruk en zijn schoenen knersten over 't cement in de tunnel.

Hé, hé ikke mot mijn beekie nog laten knippen, laat me toch los idioten, hé idioten.

Daar stond 't kluitje menschen voor 't gapende gat van de trap, hij werd opgepakt en struikelend, schorrend en duwend, waggelde 't troepje naar boven. De trein lijnde langs 't perron, een enkel portier dreunde nog dicht.

"Hé idioten, nog zeven minuten, hé chef je kijkt of je dronken bent, nog zeven minuten, hé hoor je 't, zeg wat een idioten allemaal, ze zeggen niks hier — — —".

Een coupé werd opengesmaakt, twee, drie, vier, zes lichamen propten zich naar binnen. Dan een vreeselijk stommelrumoer, raampje viel open en een heel bleek hoofd hing naar buiten.

"Zie je nou wel nog zeven minuten", dan smoorde een volgende zin en een drabbige straal klaterde op 't perron een donkere ster uitspattend.

De trein zette zich in beweging, de machine voor, ongeduldig, doordaverende met doorslaande wielen. Een grillige lijn kronkelde zich de perron rand.

De wind sloeg een natte vlek op 't stoffige portier. Twee werkmenschen op 't perron met een hamer en een vonkend lichtje in de hand keeken de trein lachend na.

Dan klonk door de koepel een kreet, die de heele ruimte met menschengeluid velde: „Hé bejour dwaallichtjes, nog zeven minuten hoor!" — — en 't roode achterlicht kromp weg in de duisternis.

LOUIS PETITOR.

Mei in Ruurlo,
door WILLEM PERK VAN LITH.

I.

Mijn rustig, vredig dorpje, dat daar ligt
In warmen zwoelen avond, vind 'k u weer
Na zooveel maanden van ontrouw vergeten,
Vergeten wat gij mij gegeven hebt?
En is nog alles zooals toen, de hooge dennen
De staat'ge bosschen en de groene velden?

Het is er alles nog, en niets veranderd.
Alleen, waar 'k vroeger 't volle leven vond
De hoogste, schoonste bloei, vind 'k nu ontwaken:
Was zomer er een mooie rijpe vrouw
Vol hartstocht, Mei is er als een zoet jong meisje
Met smachten-vocht'ge lippen en droom-oogen
Die staren in de ruimte — en verwachten.

II.

Het heele, groote menschenhart
Ging wijd, wijd open
En in de arme duistre ziel
Viel licht van hopen.

Een lange somb're winternacht
Vol slecht gedachten
Was niets dan op dit oogenblik
Verlangend wachten.

En heerschte Winter eens zoo lang
Van kouden trone,
De Zomer die er komen gaat
Wordt een zoo schoone!

* * *

Mag nu de Liefde komen in
Dit hart benepen?
De twee wijd op'ne oogen hebben
't Al begrepen!

III.

De Mei kwam luchtig neergezweefd
En in het groene gras,
Dat al zoo schoone was
Heeft zij haar bonte kleed ontplooid
Heeft zij haar bloemen neergestrooid:
Meizoentjes wit, met groote gele harten.

Ik lig languit in 't groene gras
En hier en daar, en waar —
Naar welken kant ik staar
Al waar de blijde zoemers gaan,
Zie ik de kleine lichtjes staan:
Meizoentjes wit met groote gele harten.

Ik wend mijn oogen tot het blauw
En vraag de blonde Mei:
„Daal lieve, aan mijn zij
Kus mij, als alles wat daar groeit
Opdat ook in mijn ziel dit bloeit
Meizoentjes wit, met groote gele harten.”

INGEZONDEN.

Aan „het Redaktietje" groot.

Klein zijn Uw woorden, maar Uw daden zijn het ook.
Eén ding toch begrijp ik niet in U. Gij ziet alles blijkbaar
wel zeer vergroot, want 6 — zegge zes — verkleinwoorden

in een heele kolom druks schijnen U verschrikkelijk gehinderd te hebben, alsof ze er bij massa's waren rondgestrooid. Maar waarom zaagt gij die woorden door Uw vergrootglas dan niet groot genoeg om U er niet aan te ergeren? Gij zoudt ze immers, ondanks Uw grootheid in willen, in 't verband, waarin de bewuste woorden in 't verslag werden gezegd, bezwaarlijk groot hebben kunnen maken.

Ten slotte geef ik U, in ruil voor Uw pluim op mijn denkbeeldige helm, nog den volgenden raad:

Schrik Uw toekomstige inzenders toch niet te veel af met dergelijke kleine bladvullingen (zie ook in S.W. no. 23 de onhebbelijke bladvulling „Mejuffrouw Meisjesstudente no. 9”), want ze mochten soms tot gevolg hebben, dat U, bij gebreke aan andere inzenders, als „Redaktietje” zelf zeer groote stukken zult moeten gaan schrijven om Uw blad te „vullen!”

A. M. KNOTTNERUS.

Apologie.

Na uwe bovenstaande aanval, Mijnheer A. M. Knottnerus (groot) zijn wij*) genoodzaakt geweest de inhoud (zeer klein) van uw vorig stuk (belachelijk groot), de beschrijving van de reis op het schip „Odin” naar het zoo karig met voedsel bedeelde eiland „Thor” nog eens aan een grondige studie te onderwerpen, waarbij werd bevonden (ook aan uw voorganger Bontekoe zal wel een vlekje gezeten hebben) dat hoewel gij (koddig) voor 't grootste deel de eer der waarheid met uw draagt, er iets door u niet te weerleggen zal zijn. Dat gij van vele kleintjes één groote maken wil, zal niemand ten kwade kunnen duiden, maar te sterk doorgevoerd wordt deze methode gevaarlijk voor de lezers. Ieder is toch voldoende bekend met de wettige rijksregel, dat het maximum verkleinwoorden in één kolom 5 is en gij durft ons dit aantal met één overschrijden. De rechtmatige bestraffing was hier noodzakelijk. En hoe gij ons dan na deze roekeloosheid nog de raad wil geven voorzichtig te zijn en ons blad en u niet over en weer voor elkaar te misbruiken. Zoo was het evenwel niet bedoeld en het zou ons zeer ter harte gaan,

wanneer wij ons door een misverstand moesten spenen van uw amusante stukken.

Laten wij met de Oude Vette Hen (gij kent in uw functie van smulpaap zeker haar beroemde advertentie) uitroepen: verschillende dames roemen uw gebak; o.a. Mevr. L. te M. schreef: zijn gebak is te heerlijk om er iets van te missen.

REDACTIE.

*) Maar Mijnheer, gij noemt ons groot! een aantal van 6 leden maakt de redactie dat toch niet? Gij had iets beter moeten tellen. Zoo'n onnauwkeurigheid past iemand van naam, die in 't publiek schrijft absoluut niet.

STUDIEBELANGEN.

Bij de verschillende afdelingsbibliotheken is de volgende regeling getroffen (of zal binnenkort getroffen worden): De boeken uit de afdelingsbibliotheken zullen voortaan niet meer uitgeleend worden en mogen alleen daar ter plaatse gebruikt worden. De eerste vereischte van een afdelingsbibliotheek is immers, dat de daar aanwezige boeken ten allen tijde te raadplegen zijn. Vandaar dat men teruggekomen is van het gedurende den avond uitleenen van boeken. Het logisch gevolg hiervan is, dat de groote bibliotheek in 't vervolg als *witleen*-bibliotheek zal moeten fungeeren. Het blijkt nu echter dat deze niet volledig is, daar wel verschillende boeken op de afd. bibliotheek, maar niet op de groote bibliotheek aanwezig zijn.

De C. C. richt zich daarom tot alle studeerenden aan de T. H., met het verzoek, haar behulpzaam te zijn met het samenstellen van een lijst van ontbrekende boeken, opdat na overleg met den Bibliothecaris van de T. H. alsnog tot aanschaffing dezer boekwerken kan worden overgegaan.

Den leden van de vakverenigingen worden verzocht, titels van boekwerken, welke in de hoofdbibliotheek ontbreken en van boekwerken welke wel voorradig zijn in meergenoemde bibliotheek, doch welke wegens hunne belangrijkheid steeds uitgeleend te zijn, den secretaris hunner vakvereniging mee te deelen vóór 1 Augustus 1917.

CL. G. DRIESSEN, Voorzitter.

J. B. DUMONT, Secretaris.

ADVERTENTIEN.

Café-Restaurant. Theetuin.

BILLIJKE PRIJZEN.
GOEDE WAAR.

Het meebrengen van eigen consumptie (mits geen dranken) IS geoorloofd.

„ONS HUIS” Gelegenheden
OUDE DELFT 201 voor Koffietafel.

(NAAST MUSEUM VAN MEERTEN).

Lokalen te huur. Installatie voor Lichtbeelden.

≡ „AU FIGARO” ≡

G. KIELA. ☒ ☒ KAPPER.

Oude Delft 166.

Schuin tegenover Museum „Huis Lambert van Meerten”.

Oude Platina Kroezen

en ander PLATINA-AFVAL wordt ingekocht
à f 7.— per gram.

Adres L. SIMONS, Westeinde 301a.

Telefoon Haag. 170.

's Gravenhage.

OUDE DELFT 120. - DELFT. Uitzending van Diners.

Jachtschotels / Nassi-Goreng.

Aanbevelend,

Oude Delft 120 :: Chr. F. RÜTER.

Zooeven is verschenen:

Moderne Hollandsche : Interieurs :

Verzameling van afbeeldingen van in Nederland
ontworpen en vervaardigde meubelen
en interieurs van den tegen-
woordigen tijd.

AFLEVERING 3:

: 't Binnenhuis. :

Met tekst van L. SIMONS en een artikel „De
Moderne Schilderij in het moderne interieur,”
door PIET VAN WIJNGAERDT.

Deze aflevering bevat 41 afbeeldingen van
interieurs en meubelen, naar ontwerpen van
Dr. H. P. BERLAGE en JACQ VAN DEN BOSCH.

Prijs f 3,50.

Vroeger verscheen afl. 1: „Richard Reens.”

afl. 2: „Onder den St. Maarten.”

Technische Boekhandel en Drukkerij
J. WALTMAN Jr., Delft.